

Kevin MacDonald

Kevin MacDonald, emeritní profesor psychologie z Kalifornské státní univerzity v Long Beach, se věnuje především evolučním perspektivám na kulturu, vývojové psychologii a teorii osobnosti.

Democracija: Dlouhá léta jste působil jako profesor psychologie na Kalifornské státní univerzitě, jste také autorem celé řady knih a odborných článků, v nichž se zabýváte hlavně evoluční psychologií, psychologickými aspekty etnocentrismu a skupinovými evolučními strategiemi. Mohli byste našim čtenářům tyto koncepty ve stručnosti popsat?

Kevin MacDonald: Evoluční psychologie nahlíží na lidský mozek jako na produkt evoluce: v průběhu generací podléhala i naše centrální nervová soustava tlaku přirozeného výběru. Tak se například lidé zamilovávají díky příslušným mozkovým strukturám, a toto chování je adaptivní, jelikož vybízí obě pohlaví ke zplození potomstva a péči o něj. Postupně se hromadily geny zodpovědné za toto chování a lidé s jejich vyšší koncentrací lépe přežívali a dařilo se jim.

D: Prozradte nám, kdy jste se poprvé aktivně zapojil do „pravicových“ ideologických aktivit a které z vašich poznatků a postřehů z vás udělaly v

pravicových kruzích vysoce uznávaného autora? Sehrálo v tomto vývoji zásadní úlohu vaše studium psychologie?

KM: Na své knize *Kultura kritiky (The Culture of Critique)* jsem začal pracovat už v polovině 90. let. Píšu v ní o zásadním vlivu židovských intelektuálů a aktivistů na západní kulturu ve 20. století. Postupně jsem si uvědomil, že ji formovali způsobem nakloněným jejich zájmům, ovšem škodícím těm našim, evropským. Své poznatky z psychologie využívám v celé své tvorbě. Tak například lze za jednu z příčin **nesmírného vlivu židovských intelektuálů** označit i jejich schopnost obsadit čelní postavení na elitních univerzitách. Lidé v rámci svých hluboko zakořeněných mechanismů k takovýmto lidem vzhlížejí a ti tak získávají značný vliv. Leccos jsem napsal také o židovském etnickém „*networkingu*“ – jak velice obratně vzájemně propagují své dílo i společné cíle v souladu s židovskými zájmy.

D: Jste známý svou rozsáhlou prací ohledně vlivu židovských zájmových skupin v západních společnostech a úloze židovských intelektuálů v nejrůznějších subversivních hnutích, někdy souhrnně označovaných jako „kulturní marxismus“. Vaším asi nejznámějším dílem na toto téma je už zmíněná *Kultura kritiky*. Mohl byste letmo nastínit, jak tyto skupiny působí, kde byl jejich vliv nejvýraznější a proč jste se rozhodl nazvat je „kulturou kritiky“?

KM: *Kultura kritiky* popisuje několik vysoce vlivných intelektuálních a politických hnutí 20. století: boasovskou/boasiánskou antropologii, freudovskou psychoanalýzu, Frankfurtskou školu, židovské zapojení do levicových hnutí obecně nebo jejich proimigrační aktivismus. U každého z nich nalezneme tvrdé jádro Židů s výraznou vnitřní židovskou sebeidentifikací, kteří svou činnost vnímali jako určitý druh ochrany židovských zájmů. Tak se třeba Freud považoval za bojovníka proti hegemonii evropské kultury, již nenáviděl kvůli jejímu historickému antisemitismu. Jeho dílo přispělo k oslabení tradiční západní sexuální morálky i rodinných svazků. Jeho hnutí k sobě přilákalo mnoha dalších Židů, kterým se koordinovaným působením podařilo naklonit veřejné mínění, jelikož obsadili vlivné posty v akademických i profesních organizacích jako American Psychiatric Association a své myšlenky úspěšně šířili také prostřednictvím mainstreamových médií – Hollywood, televize či noviny.

D: Rozklad západních hodnot i kdysi homogenních evropských společností, jejichž jsme dnes svědky, se zdá z jisté části být důsledkem působení myšlenek a hnutí se společným zdrojem v tzv. Frankfurtské škole, jejíž nejvlivnější členové byli převážně židovského původu a která je obecně vnímána jako kolébka „kulturního marxismu“. Mohl byste shrnout ideje a koncepty vzešlé z Frankfurtské školy, které byly podle vás pro naši kulturu a národy nejničivější? Lze podle vás vysledovat původ těchto hnutí a ideálů právě k Frankfurtské škole, nebo sahají mnohem dále do minulosti?

KM: Frankfurtská škola se zformovala ve 20. letech minulého století jako ortodoxně marxistická skupina a ve své činnosti nerušeně pokračovala až do Hitlerova nástupu k moci v roce 1933. Marxisté nepředpověděli, že by se dělnická třída mohla přiklonit k fašismu, což se ovšem nezřídka dělo. Hitler se navíc po svém nástupu k moci těšil široké podpoře mas. Proto

marxisté pojali věc jako problém bělošského etnocentrismu, rasová identita hrála totiž v národním socialismu ústřední roli. V rasově roztržité zemi podle nich nemohlo protižidovské hnutí najít dostatečně pevnou půdu pod nohama. Časem ve svém myšlení a práci dospěli k závěru, že běloši s vnitřní rasovou identifikací, kteří se snaží prosazovat zájmy své rasy, trpí psychiatrickou poruchou. Toho se s velkým úspěchem chopily židovské aktivistické organizace jako Liga proti pomluvám (Anti-Defamation League, ADL). Ohledně Židů prosazujících židovské zájmy žádné obdobné analýzy údajné patologie samozřejmě nevypracovávali.

Židovská subverze jako taková má však hlubší kořeny. Boasova antropologie nebo psychoanalýza se datují do počátků 20. století a na židovský levicový aktivismus s cílem svrhnout nežidovské mocenské struktury hojně narážíme už v 19. století.

D: Otázka, kterou si jistě kladou mnozí, zní, proč by jisté židovské zájmové skupiny usilovaly o rozklad západních společností? Co je pohání a čeho chtějí svým podvrtným působením v politice a kultuře dosáhnout?

KM: Jak už jsem uvedl, Židé se po zkušenostech s Německem 30. let minulého století v homogenních bělošských společnostech necítí bezpečně. Proto se zasazují o otevření stavidel imigrace a demografickou proměnu, která bělochy v západních zemích učiní menšinou, neschopnou postavit se Židům organizovaně na odpor. Další nepominutelnou motivací je nenávisť, vyvolávaná z jejich pohledu iracionálním antisemitismem evropské minulosti. Tak kupříkladu vystupují proti křesťanství kvůli jeho dějinné roli v odporu vůči Židům. Že by protižidovskou nevráživost mohlo zapříčiňovat jejich chování, si zpravidla vůbec nepřipouštějí.

D: Mnozí by jistě namítli, že Židé jsou dlouhodobě politicky aktivní v různých levicových i pravicových hnutích a že jakkoliv najdeme početné židovské zastoupení na levici, jejich židovský původ je spíše náhoda, protože i na konzervativní pravici působí prominentní Židé. Jak byste na tyto argumenty odpověděl a jaký je ústřední argument vaší teze, že tato levicová hnutí nejsou jen hnutí, v nichž se angažuje spousta Židů, ale že hnutí i jejich centrální ideály jsou dílem židovských skupin a nástrojem k prosazování jejich cílů?

KM: Neznám jediného židovského aktivistu za bělošské zájmy. Židé na pravici obecně tíhnou k neokonzervatismu, motivovanému v první řadě upevněním podpory Izraele v řadách Republikánské strany a konzervativců obecně. Z trockismu vyrostlý neokonzervatismus si vytknul za cíl vymezit se proti starším formám amerického konzervatismu (paleokonzervatismus) a odklonu amerického konzervativního hnutí doleva v klíčových otázkách jako imigrace (viz mou studii „**Neoconservatism as Jewish Movement**“/Neokonzervatismus jako židovské hnutí/). Cituji zde mj. amerického intelektuála Samuela Francise: „Traduje se nespočet historek o tom, jak neokonzervativci vstoupili do konzervativních institucí, vytlačili z nich tradiční konzervativce a upravili jejich směřování i filozofii podle vlastních představ.“

Mou argumentaci, že Židé na levici si zachovali silné vědomí židovské identity i židovských zájmů, najdete ve třetí kapitole *Kultury kritiky*, na citaci v tomto formátu je příliš rozsáhlá. Přikládám alespoň úvod:

Jen těžko lze pochybovat, že drtivá většina židovských příslušníků levicových hnutí počínaje koncem 19. století, silně pociťovala své židovství a nevnímala žádný konflikt mezi radikalismem a judaismem (Marcus 1983, 280ff; Levin 1977, 65, 1988, I, 4-5; Mishkinsky 1968, 290, 291; Rothman & Lichter 1982, 92-93; Sorin 1985, na různých místech). Největším židovským radikálním hnutím v Rusku i Polsku byl židovský Bund, jehož členy se mohli stát výhradně Židé a jehož program se výslovně opíral o prosazování židovských zájmů. Proletářství polského Bundu bylo součástí snahy zachovat si židovskou národní identitu (Marcus 1983, 282). Bratrství s nežidovským dělnictvem mělo posloužit k dosažení explicitně židovských cílů a něco podobného lze říci také ruském židovském Bundu (Liebman 1979, 111ff). Jelikož Bundy představovaly zdaleka největší radikální židovské hnutí v regionu, lze právem hovořit o silné židovské sebeidentifikaci většiny Židů zapojených do radikálních hnutí této dějinné periody.

V téže kapitole také předkládám důkazy, že levicové Židy mocně poháněl odpor k nacionalistickým tendencím, např. v poválečném Polsku, kde se mnozí z nich postavili na stranu komunistické vlády. Židé v carském Rusku vnímali vládu jako silně represivní, proto se po revoluci masově přiklonili k sovětskému režimu. Židé v meziválečné Americe si byli dobře vědomi elitního postavení svých sovětských soukmenovců, takže za Sovětský svaz silně lobboli. Podobných příkladů je celá řada.

D: Kultura kritiky je vaší asi nejznámější knihou na dané téma, méně se už ví, že jde až o třetí díl trilogie, jejíž úvodní dvě části byly vydány jako „A People That Shall Dwell Alone“ a „Separation and its Discontents“. I v nich píšete o judaismu a antisemitismu. Čím se ve vašich očích judaismus odlišuje od islámu a křesťanství? A co se antisemitismu týče - využívají jej Židé podle vás v současnosti k prosazování svých zájmů?

KM: Jak jsem napsal v *A People That Shall Dwell Alone*, judaismus s postupem času vytvořil velice explicitně diasporickou strategii pro život menšiny, obklopené mořem většinové společnosti. Nikdy neusiloval stát se univerzálním náboženstvím. Historické židovské spisky ukazují, že si uvědomovali svůj konflikt s okolní společností i odlišnost vlastních zájmů s těmi ostatních skupin. Typickým historickým motivem antisemitismu se tak třeba opakovaně stávala židovská spojenectví s panovníky nebo šlechtou při nějaké kořistnické hospodářské činnosti, která je i jejich urozené ochránce obohacovala na úkor širokých vrstev lidu.

Židovské skupiny pravidelně přifukují závažnost antisemitismu, zčásti kvůli prostředkům od dárců, ale také s mnohem zlovolnějším záměrem utáhnout šrouby svobodě slova. Kritika Izraele je v současné Americe fakticky nepřijatelná - automaticky padá do jednoho pytle

s antisemitismem. Dalším příkladem může být televize, kde podle nedávného článku z mainstreamu Židé produkují show se silnými židovskými motivy jako holokaust a dalšími hrozbami židovským zájmům v reakci na údajný masivní nárůst antisemitismu: „Během posledních pěti let došlo v USA podle FBI k ohromnému nárůstu antisemitských zločinů z nenávisťi – to navíc v čase, kdy podle průzkumu Pew Research Center z letošního ledna pouhých 45 % dospělých Američanů ví, že za holokaustu zahynulo šest milionů Židů.“

D: Jak byste zhodnotil dosavadní úřadování prezidenta Trumpa?

KM: Při volbách v roce 2016 jsem byl jeho velkým příznivcem, jeho vládu vnímám poněkud rozporuplněji. Každopádně ochotně a energicky plní přání svých proizraelských sponzorů jako Sheldon Adelson nebo skupin jako Republican Jewish Coalition, byť v kampani sliboval zahraniční politiku s americkými zájmy na prvním místě. I v otázce imigrace svým slibům nedostál. Váhavě sice vzniká zeď na mexické hranici, ale do země skrz pracovní víza stále proudí nespočet cizinců, kteří vytlačují americké zaměstnance. Nijak zásadněji nesnížil ohromné množství legálních imigrantů, kteří zanedlouho učiní z amerických bělochů menšinu a nezrušil ani mechanismus nabývání občanství narozením na americké půdě, tak hojně zneužívaný ilegálními migranty k zakládání rodin nebo při získávání dávek.

D: Co předpovídáte směrem k prezidentským volbám letos na podzim? Jak vlastně vidíte budoucnost Ameriky i západního světa jako takového?

KM: Na nějaké konkrétnější předpovědi událostí konce letošního roku je ještě příliš brzy (*rozhovor vznikl na jaře 2020*), predikce dlouhodobé budoucnosti Západu pak jsou ještě řádově nesnadnější. Trump podle mě bude mít proti senilnímu Bidenovi, který u voličů velké nadšení nebudí, dosti slušné šance. Hlasy barevných však mají stále větší význam, a tak bude brzy vítězství jakéhokoliv republikánského kandidáta fakticky nemožné. Trumpovi vyčítají liknavou reakci na Covid-19, což Biden může využít, tím spíš při pohledu na spoušť, kterou panika z viru vykonala na ekonomice. Ta totiž dlouhou byla Trumpovou trumfovou kartou.

Ohledně budoucnosti Západu příliš optimismu necítím. Naše země si vytvářejí nebělošské většiny, které nebudou mít práždný zájem na zachování naší kultury, institucí ani tradičních svobod. Nenastane-li nějaká drastická změna, Západ, jak jej známe, bude zničen.

D: Krom jiného jste také šéfredaktorem webu Occidental Observer, mohl byste říci něco také o tomto projektu?

KM: The Occidental Observer publikuje články s přesahem k bělošské identitě a zájmům. A vzhledem k mé tvorbě se často zabýváme také židovskými tématy.

D: Všichni jsme zaznamenali utahování šroubů cenzury „politicky nekorektních“ idejí v posledních letech. Setkal jste se vy osobně s cenzurou a měla vaše činnost a spisky nějaký dopad na vaši profesionální akademickou kariéru? Musel jste se vypořádávat s kritikou z úst kolegů atp.?

KM: Jistě, byly zde iniciativy přimět univerzitu, aby se mě zbavila. Relevantní dokumenty najdete na **mých webových stránkách**. Vlivná levicová skupina Southern Poverty Law Center (SPLC) proti mně vedla kampaň, dokonce na tři dny (12. – 15. listopadu 2006) vyslala svého člověka na univerzitu, aby ohledně mé osoby vyzpovídal zaměstnance a vedení fakulty. V akademických ročnících 2006-2007 a 2007-2008 probíhaly mezi zaměstnanci prostřednictvím e-mailů nesčetné debaty a diskuse o mém díle a stycích, čas od času zaznívaly i odsudky mé práce. Aktivně jsem se těchto debat účastnil. V dubnu 2008 došlo k rozsáhlému setkání, zorganizovaném zástupci SPLC, na němž jsem měl být odsouzen. Nechyběl ani mluvčí z ADL.

D: Mohl byste nám na závěr povědět něco o vaší nejnovější knize *Individualism and the Western Liberal Tradition* a vašich plánech do budoucna?

KM: V knize se snažím ukázat význam etnických faktorů při snaze o pochopení Západu a jeho vývoje. Prehistorické indoevropské invaze západní Evropu zásadním způsobem proměnily a započaly delší období tzv. „aristokratického individualismu“, na jehož utváření měly velký podíl různé formy indoevropského genetického i kulturního vlivu. Počínaje 17. stoletím se však začala stále výrazněji prosazovat nová kultura „rovnostářského individualismu“, do jisté míry ovlivněná dřívějšími rovnostářskými tendencemi obyvatel severozápadní Evropy. Tento rovnostářský individualismus sice pomohl zrodu moderního světa, dost možná ale v sobě ale nese také zárodky jeho zničení. V jedné z kapitol se dívám na psychologické mechanismy, díky kterým tolik obyvatel Západ přijímá současné nahrazování bělošského obyvatelstva nekonečnými vlnami nebělošských imigrantů. Tím se dostáváme na pole evoluční psychologie. Uvádím například data o vyšší empatii bělochů vůči ostatním, důsledku našeho slabšího etnocentrismu. Médii se umnou manipulací povedlo tuto vlastnost nasměrovat k empatii lidí na Západě s trpícími Afričany nebo Asiaty a přijmout je jako občany svých zemí. Najdou se však i záblesky naděje: v důsledku protibělošské nenávisti v médiích se ve stále větším podílu bělochů probouzí rasové sebeuvědomění i povědomí o skupinovém zájmu nestát se menšinou. Přesto se však v závěru své knihy zabývám možností bobtnající občanské války ve Spojených státech.

Rozhovor s Kevinem Macdonaldem pro slovinský týdeník *Demokracija* (Slovinsko) vedl Andrej Sekulovič. Na stránkách The Occidental Observer (Kevin MacDonald: “I’m not optimistic about the future of the West”) byl přetištěn 21. května 2020.